Jurnalul de Studii Juridice

JOURNAL OF LEGAL STUDIES

ISSN: 1841 – 6195 (print), ISSN: 2067 – 8509 (electronic)

Coverd in: CEEOL, Index Copernicus, Ideas, RePeC, EconPapers, Socionet

BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING TO THE NEW CIVIL CODE

[DEPOZITUL BANCAR DE FONDURI ÎN LUMINA NOULUI COD CIVIL]

Rada POSTOLACHE

Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, 1, 2011, pp: 295-312

The online version of this article can be found at:

http://jls.upa.ro/

Published by:

Lumen Publishing House

On behalf of:

Legal Research Center of Petre Andrei University from Iasi

BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING TO THE NEW CIVIL CODE

DEPOZITUL BANCAR DE FONDURI ÎN LUMINA NOULUI COD CIVIL

Rada POSTOLACHE*

Abstract.:

For the first time in the Romanian law, the contract of banking deposit of funds is experiencing a concrete substantial regulation, namely the new Civil Code, together with the other contracts of a banking nature. The features of banking contracts, which are mainly represented by technicality, informatization, deregulation, "publicization", insurance and a governed character, have left their own effect upon the new regulation, which is synthesized in only one article – article 2191 – and which is insufficient in comparison with the complexity of the legal act in question.

The current work shall be analyzing on the one hand the legal identity of the contract of banking deposit of funds, stressing its feature of irregular deposit, which is nonetheless governed by the rules applicable to consumption loans, while on the other hand it shall be dealing with the legal content of such a contract – contractual rights and obligations, but also legal rights and obligations (ope legis). From the perspective of the new regulations, there shall be established both the continuity elements and the innovative ones in relation to the contract subject to analysis.

Still, for a complete approach of the legal content, the current work shall take as point of reference, any time there will be necessary, the banking regulations or practices connected to the field, at least when it comes to guaranteeing the restitution of the deposited amounts of money, an aspect regulated including by the community law. In the end, the readers of the work will be able to understand that the provisions of the new Civil Code represent only the general legal ground of the contract of banking deposit of funds.

Keywords:

banking deposit, deposit guarantee fund, banking interest, interest capitalization, deposit restitution

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

1. Repere generale privind depozitul bancar de fonduri

1.1. Reglementare juridică

Tributar concepției moniste asupra dreptului privat, noul Cod civil[1] a inclus în aria sa de reglementare şi contractele comerciale de factură bancară constituind însăşi raţiunea de a fi a unei instituţii de credit: contul bancar curent, depozitul bancar, facilitatea de credit, închirierea casetelor de valori.

Prin particularităţile sale, depozitul bancar se constituie într-o veritabilă specie a depozitului civil, reglementată distinct de acesta în noul Cod civil, art. 2191. Reglementarea este rezumată la un singur articol, atât cât să îi confere identitate juridică, aspectele comune, în special, condiţiile de fond şi de formă, rămânând supuse dreptului comun în materie de obligaţii.

Pentru integralitatea abordării, vom analiza, în măsura în care sunt incidente, şi reglementările cu conţinut bancar, Ordonanţa de urgenţă a Guvenului nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului[2] şi Ordonanţa Guvernului nr. 39/1996 privind Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar[3].

1.2. Depozitul bancar de fonduri – contract civil sau comercial?

Depozitul bancar reglementat la art. 2191 rămâne un contract comercial special - bancar, cel puţin, prin prisma argumentelor:

- atragerea de depozite de fonduri este rezervată unor entităţi speciale – instituţiile de credit, societăţi comerciale pe acţiuni, având un regim juridic special, potrivit O.U.G. nr. 99/2006, ce o realizează cu titlu de profesiune bancară.

---

* Lect. univ. dr., Universitatea Valahia din Târgoviste, Facultatea de Drept si Stiinte Social-Politice.

[1] Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, Monitorul oficial al României nr. 511 din 24 iulie 2009, modificat prin Legea nr. 71/2011, Monitorul oficial al României, partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, republicat, Monitorul oficial al României, partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011, denumit în această lucrare noul Cod civil ori legea nouă, spre a-l diferenţia de vechiul Cod civil.

[2] Monitorul oficial al României nr. 1027 din 27 decembrie 2006, denumita in prezenta lucrare legea speciala ori O.U.G. nr. 99/2006.

[3] Republicata, Monitorul oficial al Romaniei nr. 487 din 19 august 2010, denumita in prezenta lucrare O.G. nr. 39/1996.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

Atragerea resurselor băneşti de la public, operaţiuni pasive, se face cu scopul constituirii disponibilităţilor băneşti necesare acordării de credite, operaţiuni active. Spre deosebire de împrumutul civil, banca împrumută resursele atrase de la clienţi sub forma depozitelor bancare şi nu banii săi, fiind un veritabil intermediar, de unde şi calificarea acestor operaţiuni ca acte de comerţ, de interpunere în circulaţie a numerarului şi a titlurilor. Altfel spus, banca face „plasarea fondurilor unuia în producţia altuia”[4];

- contractul de depozit bancar reglementat la art. 2191 din noul Cod civil are un conţinut configurat potrivit domeniului comercial; dobânda bancară are caracter comercial ori, în dreptul comun, operează numai dobânda legală;
- activitatea economică de interes public desfăşurată de instituţiile de credit face ca domeniul bancar să aibă legături strânse cu dreptul public, fără a ieşi din aria celui privat, contractele însele suportând influenţa cerinţelor de prudenţă bancară, stabilite prin legea specială sau prin reglementările Băncii Naţionale a României, neaplicabile în cazul celor civile.

Însăşi reglementarea sa în Titlul IX „Diferite contracte speciale”, Capitolul XV „Contul bancar curent şi alte contracte bancare” conduce la concluzia unui contract comercial - special, supus, din perspectiva condiţiilor de fond şi de formă, dreptului comun.

2. Noţiunea şi calificarea depozitului bancar de fonduri

2.1. Noţiune

Sub denumirea de depozit bancar, noul Cod civil reglementează depozitul de fonduri şi depozitul de titluri. Vom supune abordării conceptuale depozitul de fonduri, din perspectiva noului Cod civil, reglementării speciale, cât şi a doctrinei.

Legea specială, O.U.G. nr. 99/2006, nu defineşte depozitul bancar, acestea nefiind menţionat nici în cadrul expresiilor şi termenilor definiţi la art. 7 al acesteia. O.U.G. nr. 99/2006 operează cu expresia atragerea de depozite sau alte fonduri rambursabile, art. 5, art. 7 pct. 1, art. 18 alin. (1) lit. a), art. 22 alin. (2) lit. c), atunci când reglementează obiectul de activitate bancară, delimitând activităţile care pot fi desfăşurate de instituţiile de credit şi stabilind limitele acestora. De asemenea, în lege, se

[4] C.A. Gheorghe, *Drept bancar*, Editura C.H. Beck, Bucuresti, 2006, p. 114.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

fac referiri la depozit şi contract în capitole distincte, atribuindu-li-se un conţinut restrictiv.

Preocupat de garantarea rambursării sumelor depozitate, legiuitorul s-a axat, în O.G. nr. 39/1996 privind Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar, nu atât asupra noţiunii, cât pe varietăţile depozitului bancar, depăşind aria celui tradiţional, de simplă încredinţare de fonduri spre fructificare. O.G. nr. 39/1996 operează cu noţiunile de depozit garantat (eligibil), depozit negarantat, depozit indisponibil, cărora le-a atribuit o semnificaţie specifică, valabilă numai în contextul executării garanţiei legale instituite, noţiuni identificate şi în Directiva 1994/19/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 30 mai 1994 cu privire la sistemele de garantare a depozitelor[5].

Potrivit art. 2191 alin. (1) noul Cod civil, „Prin constituirea unui depozit de fonduri la o instituţie de credit, aceasta dobândeşte proprietatea asupra sumelor de bani depuse şi este obligată să restituie aceeaşi cantitate monetară, de aceeaşi specie, la termenul convenit, sau după caz, oricând, la cererea deponentului, cu respectarea termenului de preaviz stabilit de părţi, ori, în lipsă, de uzanţe". Textul relevă limitarea dispoziţiilor jurdice la obiectul contractului şi efectul translativ de proprietate al depozitului, cât şi principiul nominalismului monetar, nedefinind însă contractul bancar de fonduri.

Literatura juridică civilă consideră depozitul bancar „o varietate a contractului de depozit neregulat, încheiat între bancă, în calitate de depozitar, şi o persoană fizică sau juridică, în calitate de deponent, prin care depozitarul se obligă să păstreze sumele de bani şi să le restituie, la cerere, cu dobânzile aferente, dintr-o dată sau fracţionat, titularului depunerii sau reprezentantului său, iar în caz de deces al titularului persoană fizică moştenitorilor acestuia ori de încetare a persoanei juridice, succesorilor patrimoniului acestuia"[6] .

În doctrina franceză, depozitul de fonduri este definit de o manieră sintetică ca „remiterea unei sume de bani unei bănci, cu obligarea acesteia de a o restitui"[7], însă neacoperind esenţa acestuia.

[5] JOCE L.135 din 31 mai 1994, p. 5, modificata prin Directiva 2009/14/CE, sub aspectul plafonului de garantare si al termenului de plata a compensatiilor, JOCE L. 68 din 13 martie 2009, p. 3.

[6] Fr. Deak, *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, vol. II, Editura Universul juridic, Bucuresti, 2007, p. 93.

[7] S. Piedelièvre, *Droit bancaire*, Editeur Presses Universitaires de France, PUF, Paris, 2003, p. 241.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

Potrivit opiniei noastre, depozitul bancar de fonduri este contractul prin care o persoană încredinţează unei instituţii de credit bani ori alte lichidităţi, cu obligaţia acesteia de a le restitui la cerere sau la termenul stabilit şi de acordare a unei dobânzi, în condiţiile convenite.

2.2. Calificare juridică

Determinarea regimului depozitului bancar de fonduri, implicit a efectelor sale juridice, necesită calificarea sa juridică, realizabilă prin raportarea acestuia la contractele cu care are afinităţi. Prin obiectul asupra căruia poartă şi scopul constituirii, contractul de depozit bancar este susceptibil de două calificări: depozit neregulat; împrumut acordat băncii.

a) Depozitul bancar de fonduri – depozit neregulat

Prin obiect, purtând asupra unor bunuri fungibile, consumptibile după natura lor - o cantitate de monedă, care nu trebuie restituite în natura lor, ci prin alte lucruri asemănătoare, depozitul bancar de fonduri se învederează o specie a depozitului civil neregulat[8], acceptat implicit de dispoziţiile art. 2105 alin. (1) noul Cod civil – „Când sunt remise fonduri băneşti şi alte asemenea bunuri fungibile şi consumptibile prin natura lor, acestea devin proprietatea celui care le primeşte şi nu trebuie restituite în individualitatea lor".

Din caracterul neregulat al depozitului analizat derivă specificitatea naturii sale juridice. S-a apreciat că acesta este impropriu considerat depozit, deoarece banii – bunuri fungibile, consumptibile, trec în proprietatea băncii, aceasta dispunând de sumele încredinţate şi preluând riscul pieirii lor fortuite; prin urmare, la împlinirea termenului sau la cererea clientului, ea va restitui aceeaşi sumă („aceeaşi cantitate monetară, de aceeaşi specie"), indiferent de fluctuaţia puterii de cumpărare a banilor depuşi şi chiar dacă în perioada executării contractului banca a utilizat aceşti bani şi a realizat profit[9].

De asemenea, s-a considerat că depozitul de fonduri în bancă nu este un veritabil depozit, deoarece bancherul restituie nu ceea ce a primit, ci echivalentul a ceea ce a primit; adesea, banca restituie fondurile primite

[8] A se vedea V. Barbu, I. Genoiu, C. Cernat, *Drept civil. Contracte speciale*, Editura C.H. Beck, Bucureşti, 2009, pp. 221-222.

[9] R.I. Motica,V. Popa, *Drept comercial român si drept bancar*, Editura Lumina Lex, Bucuresti, 1999, p. 387; I. Turcu, *Operatiuni si contracte bancare. Introducere in teoria si practica dreptului bancar*, editia a III-a, actualizata si completata, Editura Lumina Lex, Bucuresti, 1997, pp. 254-255.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

prin plata unui cec, a unui virament[10], după cum uneori nu se depune numerar, contul de depozit alimentându-se printr-un virament, pe baza scontării de către bancă a unui efect de comerţ sau prin alte tehnici bancare.

b) Depozitul bancar de fonduri – împrumut acordat băncii

Clientul depune banii cu scopul de a-i fructifica. Deşi noul Cod civil nu prevede, posibilitatea fructificării este evidentă din „transmiterea în proprietate" a sumelor de bani de către client.

Potrivit legii speciale, interesează fondurile primite de la *public,* acestea constituind resursa financiară esențială pentru efectuarea operațiunilor bancare, prioritar, creditarea. Facultatea de a întrebuința fondurile este deschisă chiar de la recepția fondurilor de către instituția de credit. Dacă aceasta nu poate dispune liber de ele, fondurile nu pot fi considerate ca primite de la public, în accepțiunea legii speciale[11].

În virtutea dreptului de consumație conferit băncii, depozitul bancar se apropie de contractul de împrumut, cu varianta sa – împrumutul de consumație (mutuum), reglementat de noul Cod civil la art. 2158-2166. În literatura juridică bancară, s-a apreciat că depozitul este un „contract de împrumut al băncii", întrucât scopul acestuia nu este de păstrare şi conservare a sumelor încredințate, ci de folosire a lor[12], în esență, prin creditarea clienților. În această direcție se înscriu şi autorii[13] care au considerat că, sub aspect economic, datorită încasării dobânzii (fiind purtătoare de dobândă), contractul de depozit bancar de fonduri are aparența unui împrumut acordat băncii, mai ales, în cazul depozitului la termen.

Învederăm că depozitul bancar păstrează legături cu contractul de împrumut, fără a i se suprapune. Cele două contracte sunt distincte, având un regim juridic diferit. De altfel, în cazul împrumutului, termenele de executare stipulate sunt esențiale pentru ambele părți, modificarea lor necesitând acordul lor expres, în timp ce în cazul depozitului bancar de fonduri restituirea trebuie făcută în momentul în care este cerută de deponent, aplicație a dispozițiilor art. 2191 noul Cod civil – „la termenul convenit sau, după caz, oricând, la cererea deponentului, cu respectarea termenului de preaviz stabilit de părți ori, în lipsă, de uzanțe".

[10] Fr. Dekeuwer-Defossez, *Droit bancaire*, 5e edition, Editeur Dalloz, Paris, 1995, p. 30.
[11] S. Piedelièvre, *op. cit.*, p. 35.
[12] Fr. Dekeuwer-Defossez, *idem.*.
[13] R.I. Motica, V. Popa, *op. cit.*, pp. 387-388; I. Turcu, *op. cit.*, p. 255.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

În esenţă, depozitul bancar este un depozit neregulat, guvernat de regulile împrumutului de consumaţie, potrivit dispoziţiilor art. 2105 alin. (2) din noul Cod civil.

Aspectele relatate aici particularizează depozitul bancar, relevând, totodată, dificultatea încadrării sale stricte în aria contractelor susmenţionate. Toate acestea justifică întrebarea pusă de unii doctrinari, dacă, nu cumva „depunerea de fonduri în bancă constituie o operaţiune „originală"[14].

Alţi autori consideră că interesează mai puţin natura juridică a contractului: depozit, împrumut, mandat, subscrierea unui titlu negociabil (bonuri de casă); conservarea bunului, esenţială în cadrul contractului de depozit (clasic, n.n.), nu constituie obiectivul primar al părţilor, trebuind însă să existe obligaţia de restituire[15].

Noi învederăm că obiectul şi scopul sunt elementele care fac din depozitul bancar un depozit neregulat, având afinităţi cu contractul de împrumut (mutuum), denumit uneori şi „depozit neregulat de sume de bani la C.E.C. sau la bănci", varietate a depozitului neregulat[16].

Actualmente, constatăm tendinţa practicii bancare de a se desprinde de regulile depozitului civil, ale tehnicilor civile, în general.

3. Conţinutul depozitului bancar de fonduri

Sursa drepturilor şi obligaţiilor decurgând din contractul bancar de fonduri nu este unitară, impunându-se raportarea la o arie largă de acte normative, depăşind cadrul juridic al noului Cod civil. În esenţă, ele au ca temei dispoziţiile noului Cod civil, O.U.G. nr. 99/2006, O.G. nr. 39/1996, cât şi uzanţele bancare.

În principal, instituţiei de credit îi revin: dreptul de utilizare a sumelor încredinţate; dreptul la plata comisioanelor; obligaţia de restituire a sumelor încredinţate; obligaţia de a plată a dobânzii; obligaţia de a garanta restituirea sumelor încredinţate; obligaţia de informare, obligaţia de confidenţialitate – ultimele trei numite şi generale ori legale.

Fiind unilateral, clientului îi revin doar drepturi în cadrul contractului analizat.

---

[14] S. Piedelièvre, *op. cit.*, p. 246.

[15] Ch. Gavalda, J. Stoufflet, *Droit bancaire. Institutions - Comptes. Operations – Services*, 4e edition, Editeur Litec, Paris, 2000, p. 16.

[16] A. Cojocaru, *Contracte civile*, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2004, pp. 193-195.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

3.1. Drepturile şi obligaţiile depozitarului

a) Dreptul de utilizare a sumelor încredinţate

Spre deosebire de depozitul civil[17], depozitarul bancar dobândeşte dreptul de utilizare a sumelor încredinţate. Noul Cod civil nu reglementează expres acest drept, acesta fiind, însă, consecinţa firească a transferului proprietăţii asupra sumelor de bani de la deponent la depozitar [art. 2191 alin. (1) noul Cod civil]; odată cu încheierea contractului, instituţia de credit suportă şi riscul pieirii fortuite a bunului, deponentul rămânând titularul unui drept de creanţă cu privire la sumele din depozit[18].

Banca poate să opereze cu sumele din depozit, gestionarea lor fiind condiţionată de cerinţele prudenţei bancare, potrivit O.U.G. nr. 99/2006 şi normelor cu caracter prudenţial edictate de Banca Naţională a României. Utilizarea este integrată politicilor sale manageriale, fără a putea fi acuzată de săvârşirea unui abuz de încredere.

Dreptul de utilizare nu este total, nici absolut. În cazul depozitelor cu afectaţiune specială, instituţia de credit este obligată să respecte destinaţia sumelor încredinţate de clientul deponent, chiar şi în cazul în care cererea de schimbare emană de la deponent[19].

b) Dreptul la plata comisioanelor

Instituţia de credit are dreptul la plata comisioanelor numai dacă acesta a fost stipulat expres în contract, aplicaţie a dispoziţiilor art. 117 alin. (2) teza a II-a din O.U.G. nr. 99/2006 – „Instituţiile de credit nu pot pretinde clientului dobânzi, penalităţi, comisioane ori alte costuri şi speze bancare, dacă plata acestora nu este stipulată în contract".

Situaţiile generatoare sunt diferite, comisoanele variind de la o bancă la alta, de la o operaţiune la alta Frecvent, sunt percepute pentru retragerea sumelor depăşind un anumit plafon, fără ca deponentul să fi preavizat instituţia de credit cu privire la intenţia de retragere a sumelor

[17] A se vedea V. Barbu, I. Genoiu, C. Cernat, *op. cit.*, p. 217.

[18] S. Piedelièvre, *op. cit.*, p. 242.

[19] S. Piedelièvre, *op. cit.*, pp. 247-248. Autorul mentioneaza cazul unui depozit bancar avand ca destinatie, pe de o parte, constituirea capitalului social al unei S.R.L., suma indisponibila potrivit legii, pana la inmatricularea societatii, pe de alta parte, achizitionarea unui fond de comert, suma indisponibila conventional. A fost angajata raspunderea bancii depozitare, intrucat a permis persoanei gerante desemnate sa utilizeze fondurile cu un alt scop.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

depozitate, cât şi pentru nerespectarea termenelor de retragere prevăzute în contract.

c) Obligaţia de restituire a sumelor încredinţate

Potrivit art. 2191 alin. (1) din noul Cod civil, instituţia de credit este obligată să restituie aceeaşi cantitate monetară, de aceeaşi specie, la termenul convenit sau, după caz, oricând, la cererea deponentului, cu respectarea termenului de preaviz stabilit de părţi ori, în lipsă, de uzanţe. Obligaţia de restituire este de rezulatat, în jurul ei gravitând, potrivit normei juridice menţionate, două aspecte de fond: respectarea termenelor contractuale sau de preaviz, după caz; obligaţia de a restitui aceeaşi cantitate monetară, de aceeaşi specie.

Respectarea termenelor contractuale sau de preaviz, după caz. Restituirea trebuie să respecte dispoziţiile contractuale, în raport cu care poate fi: la vedere; afectată de un termen; condiţionată de o notificare[20].

Restituirea la vedere. În acest caz, restituirea este necondiţionată, banca fiind obligată să respecte întrutotul ordinele clientului.

Restituirea afectată de un termen. Este cazul depozitelor la termen, suma fiind restituibilă la maturitatea depozitului.

Preavizul sau restituirea condiţionată de o notificare[21]. Uneori, restituirea este condiţionată de preavizarea instituţiei de credit în condiţiile stabilite prin contract sau, în lipsă, potrivit uzanţelor, exemplificativ, atunci când clientul cere rambursarea sumelor încredinţate înainte de împlinirea termenelor stipulate (rambursare anticipată sau prematură), când nu este stabilită o scadenţă a restituirii sau când suma de restituit depăşeşte un anumit plafon, stabilit în contract.

Reglementarea juridică a preavizului relevă o cerinţă de prudenţă bancară, de încunoştinţare a instituţiei de credit cu privire la sumele de care va fi lipsită, dar şi o măsură de protecţie a clientului, prin stabilirea cerinţei existenţei acestuia chiar în cuprinsul formularului de contract.

Preavizul este tradiţional în practica bancară, însă mai puţin agreat de clienţii bancari.

Obligaţia de a restitui aceeaşi cantitate monetară, de aceeaşi specie. Obligaţia este astfel formulată chiar în textul art. 2191 alin. (1) noul Cod civil şi pune în dezbatere nominalismul monetar şi integralitatea rambursării.

---

[20] D.D. Saguna, M.A. Ratiu, *Drept bancar*, Editura C.H. Beck, Bucuresti, 2007, p. 179.

[21] *Perioada notificata* – „intervalul de timp dintre momentul in care detinatorul notifica intentia sa de a rambursa instrumentul si data la care detinatorul are incuviintarea sa il transforme in numerar, fara plata unor penalitati" (Regulamentul Bancii Centrale Europene nr. 25/2009 privind bilantul sectorului institutii financiare monetare).

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

Nominalismul monetar. Potrivit nominalismului monetar, instituţia va restitui „aceeaşi cantitate monetară, de aceeaşi specie", [anterior, „aceeaşi sumă numerică arătată în contract", „atât în caz de sporire, cât şi în acela de scădere a valorii lor", art. 1578, 1604 C.civ.].

Integralitatea rambursării. La termen sau pe baza preavizului, după caz, restituirea trebuie să fie integrală – în limitele solicitării (anterior, „rambursarea în totalitate"), banca neputând invoca niciun motiv de reţinere[22], cu excepţia celor prevăzute de lege. Nefiind un veritabil depozit, dreptul de retenţie nu este caracteristic acestuia, ca în cazul depozitului civil voluntar.

Compensaţia. Spre deosebire de depozitul civil, depozitarul poate invoca compensaţia la restituirea sumelor încredinţate. Dreptul de compensaţie este reglementat recent, în cadrul contului bancar curent, fiind aplicabil şi contractului analizat. Potrivit dispoziţiilor art. 2185 din noul Cod civil („Compensaţia reciprocă a soldurilor"), „în cazul în care între instituţia de credit şi client există mai multe raporturi juridice sau mai multe conturi, chiar şi în monede diferite, soldurile active şi pasive se compensează reciproc, afară de cazul în care părţile au hotărât altfel".

Soluţia compensării instituită de noul Cod civil este în consonanţă cu opiniile doctrinei de specialitate. Doctrinarii au susţinut, cu regularitate, posibilitatea paralizării restituirii depozitelor la termen prin invocarea compensaţiei sumei din depozit cu o creanţă a băncii faţă de clientul său[23].

Cu toate acestea, pentru stimularea încrederii deponenţilor în sistemul bancar, Comisia Europeană a propus[24] abrogarea dispoziţiilor vizând posibilitatea compensării creanţelor reciproce, la restituirea depozitului bancar, conţinute de Directiva 1994/19/CE a Parlamentului European şi a Consiliului cu privire la sistemele de garantare a depozitelor[25], apropiindu-l astfel tot mai mult de depozitul civil.

Poprirea. Soldul creditor al contului de depozit bancar de fonduri poate constitui obiectul executării silite prin poprire, potrivit Codului de procedură civilă sau dispoziţiilor juridice speciale, după caz.

---

[22] Banca poate insa sa retina, cu regularitate, comisioanele pe care clientul i le datoreaza în executarea operatiunilor necesitate de acest contract.

[23] Fr. Dekeuwer-Defosse, *op. cit.*, p. 31; I. Turcu, *Operaţiuni si contracte bancare. Tratat de drept bancar*, vol. II, Editura Lumina Lex, Bucuresti, 1999, p. 232; Ch. Gavalda, J. Stoufflet, *op. cit.*, p. 116; R.I. Motica, V. Popa, *op. cit.*, p. 387; I. Turcu, *Operatiuni si contracte bancare. Introducere in teoria si practica dreptului bancar*, *op. cit.*, p. 256.

[24] http://ec.europa.eu/internal_market/bank/guarantee/index_en.

[25] JOCE L. 135 din 31 mai 1994.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

Beneficiarii obligaţiei de restituire. Aceştia pot fi, după caz: titularul contului, cotitularii depozitului, coindivizarii contului de depozit, mandatarul, soţii, alte persoane, în condiţiile legii.

Locul şi momentul restituirii. Potrivit art. 2191 alin. (2) din noul Cod civil, „În lipsă de stipulaţie contrară, depunerile şi retragerile se efectuează la sediul unităţii operative a băncii unde a fost constituit depozitul". În lipsă de stipulaţie contrară, momentul restituirii va fi momentul solicitării rambursării. Determinarea locului şi momentului restituirii are relevanţă din perspectiva legii aplicabile raporturilor juridice bancare cu element de extraneitate, constiuind un element de noutate adus de noua lege civilă.

Instituţia de credit rămâne obligată la plată şi în cazul *pieirii fortuite* a bunului, decurgând din calitatea de proprietar al sumelor depozitate.

Ca parte puternică a contractului, *buna-credinţă* trebuie să caracterizeze executarea obligaţiilor de către instituţia de credit, ea având acces la toate datele şi informaţiile clienţilor săi.

d) Obligaţia de plată a dobânzii

Noul Cod civil nu instituie obligaţia de plată a unei dobânzi pentru sumele depozitate. Dobânda nu este de esenţa contractului de depozit bancar de fonduri, acordarea sa neconstituind o obligaţie legală a băncii.

Cu toate acestea, comercialitatea operaţiunii, cât şi nevoia atragerii de resurse financiare de la public, determină instituţiile de credit să acorde dobânzi atractive, depozitele constituind o resursă de finanţare convenabilă în raport cu alte operaţiuni pasive. Avem o dobândă comercială, supusă dispoziţiilor O.U.G. nr. 99/2006 şi Codului comercial şi nu O.G. nr. 9/2000 cu privire la dobânda legală[26].

Obligaţia de a plată a dobânzii decurge din prerogativa întrebuinţării sumelor depozitate şi reprezintă costul folosinţei sumei încredinţate, remuneraţie a clientului deponent. Dobânda se stabileşte procentual la încheierea contractulu, putând fi fixă sau variabilă. Se practică o dobândă variabilă, contractele de depozit conţinând clauza de indexare a acesteia, în raport cu schimbările intervenite pe piaţa financiar-bancară.

Potrivit practicii noastre bancare, sunt remunerate depozitele le termen, cele la vedere, existând însă tendinţa de remunerare şi a sumelor deţinute în conturi curente, integrate, de obicei, unor pachete de servicii financiar-bancare.

Capitalizarea dobânzii. Spre deosebire de dreptul comun, contractul de depozit bancar de fonduri conţine, de regulă, clauza tacitei relocaţiuni,

[26] Monitorul oficial al României nr. 26 din 25 ianuarie 2000.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

ce dă dreptul la prelungirea automată a contractului pentru o perioadă egală cu cea pentru care a fost încheiat şi la posibilitatea capitalizării dobânzii aferente perioadei expirate.

Dobânzile sunt datorate doar în cazul depozitelor bancare de fonduri voluntare. În cazul celor forţate, exemplificativ, cele constituite cu titlu de cauţiune, aflate la dispoziţia instanţelor judecătoreşti, dobânda, de regulă, nu se acordă, deoarece instituţiile de credit nu pot dispune liber cu privire la acestea.

e) Obligaţia de informare a clientului

Obligaţiile analizate sunt de factură contractuală. Pe lângă acestea, instituţiei îi revin şi obligaţii ope legis, în principal: obligaţia de informare a clientului, obligaţia de garantare a restituirii sumelor încredinţate, obligaţia de confidenţialitate, denumite şi obligaţii generale[27], prezentate succint în continuare.

Obligaţia de informare a clientului decurge din poziţia de inegalitate a părţilor raportului juridic bancar, cât şi din insuficienţa reglementărilor juridice bancare, contractele şi operaţiunile bancare fiind supuse, în mare parte, cutumelor şi uzurilor, frecvent, necunoscute de clienţi. Obligaţia este de origine jurisprudenţială, izvorăşte direct din lege şi caracterizează domeniul bancar, destinat publicului larg, beneficiar de servicii bancare.

Actualmente, este reglementată în două acte normative distincte, noul Cod civil, art. 2191 alin. (3) şi O.G. nr. 39/1996 privind Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar, art. 43 şi vizează operaţiunile efectuate în conturile clienţilor şi garantarea executării obligaţiei de restituire a sumelor depozitate la instituţiile de credit.

Potrivit noului Cod civil, se impune informarea gratuită a clientului cu privire la operaţiunile efectuate în conturile sale; aceasta se realizează lunar, în condiţiile şi în modalităţile convenite de părţi, dacă clientul nu solicită altfel [art. 2191 alin. (3)], printr-un extras sau raport de cont, în practică denumit şi situaţia financiară a contului, supus regimului juridic instituit la art. 2180 din noul Cod civil („Aprobarea contului")[28].

---

[27] R. Postolache, *Drept bancar*, Editura Cartea Universitara, Bucuresti, 2006, pp. 82-90.

[28] Conform caruia: „Extrasul sau raportul de cont trimis de un corentist celuilalt se prezuma aprobat, daca nu este contestat de acesta din urma in termenul prevazut în contract sau, în lipsa unui termen, intr-un termen rezonabil după practicile dintre parti sau uzantele locului. In lipsa unor astfel de practici sau uzante, se va tine seama de natura operatiunilor si situatia partilor" [alin. (1)]. „Aprobarea contului nu exclude dreptul de a contesta ulterior contul pentru erori de inregistrare sau de calcul, pentru omisiuni sau dubla inregistrare, in termen de o luna de la data aprobarii extrasului sau raportului de

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

Deducem de aici contractualizarea obligaţiei de informare. Aceasta este realizată atunci când clientul a primit informaţia, instituţia de credit nefiind obligată să se asigure că beneficiarul acesteia i-a înţeles şi sensul[29].

Clientul aprobă rareori expres informaţiile primite. De regulă, păstrează tăcerea. Tăcerea acestuia poate fi interpretată ca acceptare, atunci când extrasul de cont (situaţia financiară) cuprinde menţiunea potrivit căreia neadresarea unui protest (contestaţie) în termenul menţionat, de regulă, o lună, are semnificaţia acceptării operaţiunilor conţinute de acesta[30]. Aprobarea, în acest context, nu are un efect absolut şi nu poate fi asimilată unei soluţii definitive asupra contului şi nici nu poate acoperi operaţiunile menţionate în extrasul de cont. Instanţele au considerat că absenţa protestului implică recunoaşterea existenţei şi a executării operaţiunilor menţionate în extrasul de cont, nu şi recunoaşterea validităţii lor[31]. Ar însemna încălcarea principiilor comune ale răspunderii, aplicabile şi domeniului bancar.

Dispoziţiile art. 2180 alin. (2) din noul Cod civil sunt excesive, deoarece depăşirea termenului de decădere, de o lună, pentru contestarea operaţiunilor menţionate în extrasul de cont comunicat are ca prim efect imposibilitatea recuperării prejudiciilor cauzate de instituţia de credit prin erori de înregistrare sau de calcul, omisiuni sau dublă înregistrare.

Neglijenţa clientului acestuia nu poate rămâne însă nesancţionată. Ar însemna să se poziţioneze mereu sub umbrela obligaţiilor generale ale băncii. Absenţa controlului asupra extrasului de cont constituie o greşeală gravă a acestuia, consecinţele păgubitoare putând rămâne, total sau parţial, în sarcina sa, în raport de circumstanţele cauzei.

În plus, considerăm că dispoziţiile art. 2191 alin. (3) noul Cod civil ar trebui să îşi afle locul în spaţiul alocat contului bancar curent, în cadrul căruia sunt inscripţionate multiplele operaţiuni de plăţi şi încasări cu privire la titularul acestuia.

Obligaţia de informare instituită de dispoziţiile art. 43 O.G. nr. 39/1996 vizează informarea clienţilor privind garantarea depozitelor, cel puţin: tipurile de depozite garantate, tipurile de depozite excluse de la plata compensaţiilor (depozite negarantate); nivelul plafonului de garantare; modul de calcul al compensaţiei; documentele, condiţiile şi

cont ori de la incheierea contului, sub sanctiunea decaderii. Contestarea contului se face prin scrisoare recomandata trimisa celeilalte parti in termenul de o luna" [alin. (2)].

[29] S. Piedelièvre, *op. cit.*, pp. 103-105.

[30] Cass. com., 14 avril 1975, Dalloz, 1975, n. 596; Cass. com., 28 avril 1981, Bull. Civ. IV, 1981, n. 190, în Ch. Gavalda, J. Stoufflet J, *op. cit.*, p. 126.

[31] Cass. com., 10 fébvrier 1998, Bull. civ. IV, n. 63.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

formalităţile ce trebuie îndeplinite pentru a beneficia de compensaţiile plătite de către Fond.

f) Obligaţia de garantare a restituirii sumelor încredinţate

Obligaţia de garantare a restituirii sumelor încredinţate şi obligaţia de confidenţialitate sunt reglementate doar în actele juridice specific bancare – O.U.G. nr. 99/2006 şi O.G. nr. 39/1996, având ca menire complinirea protecţiei juridice a clienţilor bancari.

Dacă în cadrul depozitului comun depozitarul are un drept de retenţie, reglementat de Codul civil, asigurându-i executarea obligaţiilor de către deponent, în esenţă, remunerarea sa şi plata cheltuielilor efectuate de el cu depozitarea şi conservarea bunului depozitat, în cazul depozitului bancar de fonduri cel protejat este clientul deponent. El este un potenţial beneficiar al garanţiei de restituire a sumelor depozitate, instituite prin O.G. nr. 39/1996 privind Fondul de garantare a depozitelor în sistem bancar, „garantarea executării" obligaţiilor fiind inversată.

Despăgubirea clientului – acordarea compensaţiei – necesită întâlnirea a trei persoane, părţi în raporturi juridice distincte – raportul juridic de depozit bancar de fonduri; raportul juridic de cotizare la Fond; raportul juridic de compensare:

- *garantul – Fondul de garantare a depozitelor în sistem bancar*, instituţie de drept public. „Fără a aduce atingere altor drepturi ale deponenţilor garantaţi, Fondul se subrogă în drepturile acestora pentru o sumă egală cu suma compensaţiei datorate potrivit listei finale a compensaţiilor de plătit" [art. 22 alin. (1) O.G. nr. 39/1996];
- *instituţia de credit participantă la Fond* – debitor al obligaţiei de restituire, garantată de Fond. Între Fond şi instituţia de credit se derulează un raport juridic de contribuţie, pentru constituirea resurselor financiare ale fondului, potrivit reglementării speciale. Sunt avute în vedere instituţiile de credit în accepţiunea O.G. nr. 39/1996;
- *deponentul – creditorul sumelor încredinţate, supuse restituirii*, beneficiarul obligaţiei de garanţie; poate fi orice entitate, persoană fizică sau juridică, având un depozit garantat, în limitele şi condiţiile legii.

Garanţia este comparabilă cu garanţia personală, fideiusiunea, particularizându-se însă prin prisma obiectului, întinderii şi procedurii de realizare.

Depozitele garantate, plafonul de garantare, cât şi procedura de compensare sunt menţionate în acest act normativ, excedând însă lucrarea noastră.

g) Obligaţia de confidenţialitate

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

Noul Cod civil nu conţine dispoziţii privind obligaţia de confienţialitate. Numită şi obligaţie de discreţie, aceasta este supusă regimului juridic instituit prin dispoziţiile O.U.G. nr. 99/2006, art. 111-116. Din perspectiva contractului de depozit de fonduri, confidenţialitatea vizează încheierea, elementele şi clauzele acestuia, contul prin care se derulează şi operaţiunile efectuate cu privire la acesta.

3.2. Drepturile şi obligaţiile deponentului

a) Dreptul la restituirea în totalitate a sumelor încredinţate

Noul Cod civil nu conţine aspecte ale derulării obligaţiilor, acestea rămânând supuse uzanţelor bancare. Clientul poate să ceară oricând restituirea sumelor încredinţate băncii, în baza dreptului de dispoziţie decurgând din creanţa dobândită asupra băncii prin contractul de depozit încheiat. În cazul depozitului la termen, teoretic însă, deponentul nu poate retrage suma existentă în contul de depozit decât după expirarea perioadei de maturitate a contului (la scadenţă).

Modalitatea de retragere variază în funcţie de tipul contului şi de clauzele stipulate. Restituirea se poate face direct, în monedă fiduciară, cât şi prin întrebuinţarea mijloacelor de plată, precum cecul, viramentul, avizul de prelevare, cardul bancar etc. Viramentul constituie modalitatea utilizabilă în cadrul tuturor tipurilor de depozite.

Instituţia de credit trebuie să restituie „aceeaşi cantitate monetară" şi „de aceeaşi specie" (moneda contractului).

În perioada de depozit, clientul nu are dreptul de a solicita informaţii privind gestionarea sumelor încredinţate; are însă posibilitatea să denunţe depozitul oricând, chiar înainte de termen.

Soldul contului de depozit este la dispoziţia clientului, produce dobânzi, fiind însă sesizabil.

Deponentul poate include în contract clauza de împuternicire, clauze testamenatre, supuse dreptului comun.

Prescripţia sumelor depozitate. Considerăm că sunt aplicabile dispoziţiile art. 2190 din noul Cod civil reglemenând termenul de prescripţie a dreptului la acţiune în restituirea soldului creditor din cadrul contului bancar curent, de cinci ani.

Prescripţia operează numai în cazul depozitelor la termen, fără clauza tacitei relocaţiuni. Avem un termen special, de cinci ani, ce curge de la data închiderii contului de depozit. Este un termen identic cu cel actual din dreptul fiscal care, în tăcerea legii, ne conduce spre ideea de publicizare a serviciilor bancare.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

Atunci când depozitul este la vedere, dreptul de a cere restituirea este imprescriptibil.

b) Dreptul la încasarea dobânzii aferente depozitului

Dobânda este de natura, nu de esența acestui contract. Dobânda este stabilită la încheierea contractului şi reprezintă remunerația clientului.

Procentual, dobânda este influențată de felul şi durata depozitului, de suma depozitată şi felul monedei.

În cazul depozitului la vedere şi al disponibilităților existente în contul curent, dobânda are un nivel redus, deoarece deponentul poate utiliza oricând sumele existente pentru efectuarea de plăți sau retrageri din cont. În cazul depozitului la termen, se practică o dobândă mai atractivă, banca mizând pe sumele depozitate.

Modalitatea de plată a dobânzii este stipulată în contract. În cazul tacitei relocațiuni cu capitalizare, dobânda se adaugă periodic la suma depusă inițial. În cazul tacitei relocațiuni fără capitalizare, dobânda este adiționată lunar într-un cont curent, la care titularul are acces. În cazul depozitelor fără reînnoire automată (cu scadență unică), la scadență, suma depozitată va rămâne în acelaşi cont, fără dobândă, sau va fi transferată în contul curent, cu bonificarea dobânzii la vedere.

Dacă a fost stabilită o dobândă fixă, instituția de credit va respecta o rată fixă a dobânzii, indiferent de modificările de pe piața financiar-bancară, asumându-şi acest risc prin acceptarea acestei clauze. Dacă a fost stabilită o dobândă variabilă, instituția de credit va putea modifica rata dobânzii, în raport cu modificările de pe piața financiar-bancară.

c) Obligațiile deponentului

Contractul de depozit bancar de fonduri este unilateral, clientului nerevenindu-i nicio obligație. Cu toate acestea, el poate datora comisioane, chiar şi penalități, frecvent, pentru încălcarea clauzelor contractuale, instituției de credit revenindu-i obligația de rezultat de a-l informa cu privire la aplicabilitatea acestora.

Concluzii

Noul Cod civil, art. 2191, conservă libertatea de voință a părților, slujind liberalismului caracteristic domeniului bancar, având meritul incontestabil de a oferi un temei juridic contractului de depozit bancar de fonduri, scoțându-l din aria exclusivă a uzanțelor bancare.

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

Regăsim în conţinutul art. 2191 confirmarea soluţiilor oferite de literatura de specialitate şi de practica bancară vizând transmiterea dreptului de proprietate asupra sumelor depozitate, clarificând, astfel, cu putere de adevăr, temeiul juridic al dreptului de utilizare a sumelor încredinţate, nemailăsând loc aplicării, prin analogie, a dispoziţiilor juridice vizând depozitul neregulat şi împrumutul de consumaţie.

De asemenea, într-o formulă, în egală măsură, simplă şi cuprinzătoare, legiferează o dimensiune esenţială a contractului - restituirea sumelor depozitate, dând, astfel, expresie juridică cutumelor bancare şi reconfirmând un principiu tradiţional – nominalismul monetar, acesta neinhibând aplicarea dobânzii bancare.

Instituie, cu aceeaşi intensitate, alocându-i un spaţiu distinct în cadrul art. 2191 – alin. (3), obligaţia de informare a clientului deponent, întărind încrederea acestuia în serviciile bancare oferite şi asigurând contracararea carenţelor caracterizând conduita instituţiilor de credit, concretizată, frecvent, prin omisiunea realizării acestei obligaţii.

Cu toate acestea, dispoziţiile noului Cod civil, esenţializate şi simple, rămân neacoperitoare pentru problematica contractului analizat. Complexitatea, diversitatea şi specificitatea domeniului bancar fac imposibilă o configurare juridică completă a contractului sau o reglementare, in extenso, într-un singur act normativ, a tuturor aspectelor cu specific bancar ale acestuia, relevat complex.

Deşi asigurarea executării obligaţiilor este tipic bancară, noua reglementare nu conţine, cel puţin, norme de trimitere la dispoziţiile speciale privind garantarea depozitelor bancare, sub acest aspect, învederându-se incompletă. Reformarea garanţiilor în Titlul X „Garanţiile personale" (art. 2279-2322) şi în Titlul XI „Privilegiiile şi garanţiile personale" (art. 2323-2499) nu este relevantă pentru problematica depozitului bancar analizat.

Interesul public al protejării clienţilor şi tendinţa publicizării serviciilor bancare supun depozitul analizat, în egală măsură, şi normelor imperative de prudenţă bancară, conţinute de legea specială ori de reglementările edictate de Banca Naţională a României.

Concluziile noastre conduc la ideea unui contract comercial de factură bancară particularizat, cu o identitate bine definită – depozit neregulat - şi cu un conţinut complex supus, în continuare, în egală măsură, inflenţelor normelor juridice şi uzanţelor bancare.

În esenţă, normele Codului civil asigură armătura juridică a depozitului bancar de fonduri, incompletă însă în absenţa reglementărilor speciale, în principal, O.U.G. nr. 99/2006 şi O.G. nr. 39/1996. Prin

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING
TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312

urmare, obiectivul unificării dreptului privat se relevă a fi, cel puţin, din perspectiva contractelor bancare, doar un deziderat legiferat.

REFERENCES

1. Tratate, cursuri, monografii

Cojocaru, A., (2004) *Contracte civile*, Editura Lumina Lex, Bucureşti, Romania

Deak, Fr., (2007) *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, vol. II, Editura Universul juridic, Bucuresti, Romania

Dekeuwer-Defossez, Fr., (1995) *Droit bancaire*, 5e edition, Editeur Dalloz, Paris, France

Gavalda, Ch., Stoufflet, J., (2000) *Droit bancaire. Institutions - Comptes. Operations – Services*, 4e edition, Editeur Litec, Paris, France

Gheorghe, C.A., (2006) *Drept bancar*, Editura C.H. Beck, Bucuresti, Romania

Motica, R., Popa, V., (1999) *Drept comercial român si drept bancar*, Editura Lumina Lex, Bucuresti, Romania

Piedelievre, S., (2003) *Droit bancaire*, Editeur Presses Universitaires de France, Paris, France

Postolache, R., (2006) *Drept bancar*, Editura Cartea Universitara, Bucuresti, Romania

Saguna, D.D, Ratiu, M.A., (2007) *Drept bancar*, Editura C.H. Beck, Bucuresti, Romania

Turcu, I., (1997) *Operatiuni si contracte bancare. Introducere in teoria si practica dreptului bancar*, editia a III-a, actualizata si completata, Editura Lumina Lex, Bucuresti, Romania

Turcu, I., (1999), *Operaţiuni si contracte bancare. Tratat de drept bancar*, vol. II, Editura Lumina Lex, Bucuresti, Romania

2. Legislatie

Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, Monitorul oficial al României nr. 511 din 24 iulie 2009

Directiva 1994/19/CE a Parlamentului European si a Consiliului din 30 mai 1994 cu privire la sistemele de garantare a depozitelor, JOCE L.135 din 31 mai 1994, p. 5

Ordonanta de urgenta a Guvenului nr. 99/2006 privind institutiile de credit si adecvarea capitalului, Monitorul oficial al României nr. 1027 din 27 decembrie 2006

Ordonanta Guvernului nr. 39/1996 privind Fondul de garantare a depozitelor in sistemul bancar, republicata, Monitorul oficial al României nr. 487 din 19 august 2010

POSTOLACHE, R., (2011) BANKING DEPOSIT OF FUNDS ACCORDING TO THE NEW CIVIL CODE, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 295-312